

Ми почули барабани, коли ще навіть не заходили на посадку. Їхній ритм був безладним, майже диким. Кожен удар хаотичний. Вони звучали то дзвінкіше, то більш глухо. Але всі разом створювали гіпнотичну мелодію, якій важко було не піддатися.

Я виглянула вниз через вікно нашого транспортера лише на мить, але Сьюзі відразу це помітила й суворо кашлянула.

— Еллі, якщо ти вертітимешся, мені доведеться почати все спочатку.

Будь ласка, тільки не це.

Сьюзі вже пів години займалася моїм обличчям. Ще довше я цього не витримаю.

Тож я зробила глибокий вдих та видих і спробувала не ворухитися.

— Пробач.

— Я майже закінчила, залишилися тільки останні штрихи, — сказала Сьюзі, витягаючи баночку з пудрою зі своєї маленької сумочки через плече.

— Останні штрихи? — недовіжливо перепитала я.

Сьюзі нахилила голову набік.

— Поки що це не має... цілком справжнього вигляду.

— Себто вона хоче сказати: твоє змішання досі не на найвищому рівні, — додав Лука, глузливо посмі-

хаючись, коли я все-таки відхилилася вбік, щоб кинути на нього докірливий погляд. Вони з Фагусом сиділи на лавці навпроти і, попри все, що чекало на нас попереду, мали такий вигляд, ніби переживали найбільшу авантюру у своєму житті. Принаймні тут не було інших глядачів, бо, окрім жінки-пілота, вони були єдиними пасажирами в транспортері.

— Що ретельніше, то краще. — Сьюзі постукала мене по підборіддю, щоб я повернулася до неї. І, знаючи, що на кону, я терпляче зносила цю процедуру без нарікань. Я знову крадькома визирнула у вікно, доки Сьюзі наносила губкою стільки зеленої пудри на моє обличчя, що я легко могла б зійти за ялинку.

Наш транспортер вже годину з гаком летів над Сан-Паулу. Навсібіч простягалось блакитне небо без жодної хмаринки. Ще один спекотний літній день.

Під нами розкинувся килим із висотних будівель. Сан-Паулу був величезним, і міне ще трохи часу, перш ніж ми дістанемося до місця приземлення. Місця, яке колись називали *Ріо-де-Жанейро*, до того як кураторіум приєднав його до мегаполісу.

Місто суцільно складалося з житлових кварталів, багатоповерхових ферм, на яких вирощували продукти харчування, та огорож, що відокремлювали райони міста один від одного. Тільки там, де рівнина переходила в яскраво-зелені пагорби, забудова виднілася не така щільна і ще залишилися невеликі острівці природи. Поза тим усе мало точнісінько такий самий вигляд, як і будь-яке з десяти міст кураторіуму.

«Будь-яке з десяти *колишніх* міст кураторіуму», — подумки виправила я себе, бо більшість із них уже не належала кураторіуму.

Тепер вони належали змішаним.

Скільки часу сплигло після капітуляції Сан-Паулу? П'ять тижнів? Шість? Час минав так швидко, що моя голова ледве встигала за всім.

— Отож! — вирвала мене з думок Сьюзі. — А тепер родзинка на торті! — Вона ще раз покопирсалася у своїй сумочці через плече і хитро всміхнулася мені, коли витягла звідти кілька гілочок, листочків та блідо-рожевих квіточок.

— Сьюзі... — Я якомога спокійніше спостерігала, як вона прикріплювала всю цю зелень на шпильку для волосся, яку також дістала зі своєї сумки. Потім підійшла до мене з рішучим блиском в очах. — Хіба не достатньо того, що ти зробила мені зачіску з косичками? — запитала я, але Сьюзі заперечно похитала головою.

— Це потрібно для того, щоб рослини краще трималися на голові. А тепер сиди спокійно, я краще знаю, який вигляд має бути.

Я кинула на Луку благальний погляд із проханням про допомогу, але він був так зайнятий тим, що витріщався на Сьюзі закоханими очима, що взагалі не помічав нічого довкола.

У нього ще навіть не з'явилася постійна дівчина, а він уже забув про мене. *Зрадник.*

Через п'ять хвилин Сьюзі тримала перед моїм обличчям дзеркальце.

— Ти неперевершена!

В її голосі звучала така гордість, що я не наважилася сказати: усі ці прикраси розлетяться, щойно я почну бігти. Тож я зробила їй ласку й обвела поглядом маленькі квіточки, які вона майстерно вплела

упереміш із моїм білявим волоссям. Хоча без свого звичного хвостика я одразу почувалася не схожою на себе. Сьюзі довгенько морочилася з моїм перевтіленням. Вона щедро намастила мої брови зеленою фарбою так, що вони стали схожі на мохові брови Фагуса, а ще перед нашим вильотом обклеїла пір'ям мої вії, які скидалися тепер на листя. Навіть зелена пудра, яку подруга нанесла таким чином, щоб з'явився легенький візерунок у вигляді кори, здавалася дуже натуральною й гарненькою, а зовсім не такою, ніби мене ось-ось знудить.

— Дякую, — сказала я, і блиск в очах Сьюзі став трохи яскравішим. Задоволена, вона склала усе своє приладдя назад у сумочку й плюхнулася на вільне місце поруч зі мною.

Мій погляд затримався на сатиновій спідничці Сьюзі. На відміну від моєї зеленої версії, її костюм був витриманий у світло-синіх тонах. Це ще більше підкреслювало її шкіру швіммерки, яка від природи і без жодної пудри мала синюватий відтінок. Довге чорне волосся, яке Сьюзі зазвичай заплітала набік у косу-ялинку, сьогодні вільно спадало їй на плечі об'ємними хвилями. А навколо її мигдалеподібних очей були приклеєні блискучі стрази.

Зате Лука з Фагусом не надто переймалися своїм зовнішнім виглядом. Лука одягнув темно-червоні полотняні штани та білу лляну сорочку. Його руде волосся було зачесане догори, так що скидалося на язика полум'я і якнайкраще підкреслювало його цюндерську сутність.

Фагус, навпаки, був убраний у такий же зелений одяг, як і я. Єдина відмінність полягала в тому, що

я просто переодягнулася грундеркою, тоді як мох та листя, що проростали з його волосся, були справжніми.

Такий вибір одягу був розпорядженням наших штурманів. Спершу я подумала, що недочула, коли Гілберт причепився до мене із цією пропозицією. Навіщо для такої важливої місії виряджатися так, ніби ми йдемо на костюмовану вечірку? Однак швидко зрозуміла причину такого рішення й погодилася.

Сьогодні на святі всі змішані на землі демонстрували кольори чотирьох стихій. Уперше в історії їм більше не потрібно було приховувати свої здібності, і вони могли показати свою справжню природу. А кольори... були символом їхньої свободи.

Якби я з'явилася там у своєму повсякденному вигляді, то не протрималася б і хвилини. Сан-Паулу тепер належав Червоній Бурі — армії цюндерів, які ненавиділи людей за те, що ті роками пригноблювали їх. Вони негайно схопили б мене. А далі... ну залежно від обставин. Якщо пощастить і вони не впізнають, хто я така, то запроторять у нові райони для людей. Якщо ж викриють, то одразу відведуть до свого ватажка.

Звісно ж, я мала бути обережною.

Але сатинова спідничка, яка ледь прикривала мій зад? Щось я сумнівалася, що це було дійсно необхідно.

Коли я знову підвела очі, то нашттовхнулася на погляд Фагуса. Ми всі були вкрай напружені, але намагалися не давати знаки. І ось тепер на його губах з'явилася весела усмішка.

— *Що таке?* — вичавила я із себе.

— Нічого, — усмішка стала ще ширшою. — Я просто подумав, що з тебе вийшла б гарна грундерка. Якраз на мій смак.

— Я й не знав, що в тебе взагалі є смак, — втрутився Лука. — Ти ж у курсі, що кущі базилику у твоєму саду не враховуються, еге ж?

Фагус підняв руку, не відводячи від мене очей. Він тримав її перед обличчям Луки, і повільно, дуже повільно з його середнього пальця проріс корінець, на кінчику якого розпустилася ніжно-біла квітка.

Коли Лука лишень стиха засміявся, Фагус кинув на нього нищівний погляд.

— Агов, у мене були подружки. Просто вони ніколи надовго не затримувалися. А потім настав час, коли ніхто вже не мав до мене діла, бо всі були зайняті тим, що ганялися за Бейлом... — Фагус зрозумів свою помилку й замовк. Затим зітхнув і не закінчив речення. Його зелені очі, ніби у сповільненій зйомці, знову сфокусувалися на мені.

— Елейн... Мені шкода.

— Все гаразд, — машинально відповіла я, як і завжди, коли хтось згадував Бейла. Мені ще вдалося посміхнутися Фагусу, але було вже запізно. У салоні транспортера повисла гнітюча тиша, навіть Лука утримався від подальших коментарів. Чути було лише приглушений барабанний дріб із землі та розмірене гудіння двигунів.

Я швидко відвернулася до вікна, щоб уникнути пильних поглядів. Найгірше, власне, було не те, що вони згадували Бейла. Я й так без упину думала про нього. Щодня, щохвилини, щосекунди.

Ні, найгіршим був жаль у їхніх очах.

Я квапливо провела рукою по сидінню й опустилася донизу, поки мої пальці не наштовхнулися на м'яке хутро. Почулося гарчання величезного пса, який розлігся біля моїх ніг і спокійнісінько дрімав. Лише коли я почухала нігтями мохові подушечки на його вухах, він розплющив свої яскраво-зелені очі й потерся об мою руку.

Атлас любив, коли його чухали за вухами. Настільки, що крутився туди-сюди, щоб мої пестощі ідеально розподілилися по його голові та шиї.

Якоїсь миті він задоволено позіхнув і кинув на мене погляд, який мав означати: «Дякую, поки що досить», перш ніж знову скрутився калачиком біля моїх ніг.

Мені було приємно відчувати його дотик. За останні кілька місяців я прикипіла душею до Атласа більше, ніж могла собі уявити. Він усюди супроводжував мене і щоночі спав біля мого ліжка, ніби охороняв. Лука та Сьюзі були моїми справжніми друзями, але з Атласом існувало щось особливе.

Тому що Атлас був частиною Бейла. Він був його псом, його найкращим другом. І кожного разу, коли я гладила Атласа, то подумки заміщала один поганий спогад хорошим.

Спомин про те, як Бейл потрапив у полон до цюндерів Червоної Бурі, розтанув. Натомість я пригадала, як він з іронічною посмішкою втягнув мене у свій вихор.

Порожнеча в погляді Бейла, коли Хоторн наказав вколоти йому ту клятту дозу галюциногена, зникла. Замість неї я розгледіла відблиск моря в його зеленувато-блакитних очах, коли він вперше освідчився мені.

Навіть пропагандистські відео Хоторна теж зникли. У моїх думках більше не було образу Бейла в епіцентрі бойових дій, коли він за допомогою своїх вихорів піднімав у повітря бігунів кураторіуму, без тіні емоцій, байдуже спостерігаючи, як ті падали на землю й розбивалися. Ні, я бачила Бейла, який обіймав Атласа або плавав зі Сьюзі в річці в Санктумі. Його теплий погляд огортав мене, звук його голосу досягав мого вуха...

...і я почувалася хоч трішечки менш загубленою та безпорадною.

Якби Бейл досі був самим собою і міг бачити, що з ним сталося... це розірвало б його зсередини. Варус Хоторн зробив його своєю маріонеткою. Даючи йому цей галюциноген, він повністю контролював його, і все, що робив Бейл, відбувалося за його наказом.

Я знала, що Бейл волів би померти, аніж опинитися у такій безмежній владі Хоторна. Але його позбавили можливості вибору.

Правда полягала в тому, що мого Бейла більше не існувало. Того хлопця, в якого я закохалася, за яким страшенно сумувала і якого мені бракувало настільки, що я ледве могла дихати, коли прокидалася, було знищено. І я безмірно боялася того, що станеться, коли я зрештою зустрінуся з ним віч-на-віч.

— Ще п'ятнадцять хвилин! — раптом пролунало з кабіни пілота. Нашим пілотом була жінка-грундер, чие розкуйовджене листяне волосся ледве поміщалося під її шоломом і стирчало навсібіч. Вона окинула нас пильним поглядом, і я одразу ж схопилася за навушники у вухах.

— Будь ласка, ще раз перевірте ваш зв'язок, — по-